

¡CU-CUT!

Barcelona

Escudellers, 54

A CADA BRETOL LI ARRIBA'L SEU SANT JOAN

El mateix ab poca trassa
la llenya al foc va posar
y uns quants brétols van encéndrel
bufantlo per tots costats.

Però al últim el pobre home
convertit en espantall
va morí entre las riallas
de tots els seus ex-companya.

LISTA DE LA BOGADERA

La trista ocasió de la mort de Mossen Cinto va fer-nos aplassar pera més endavant la liquidació d'una pila de comp'es pendants que avuy arreglarém ab els nostres deutors, als qui *perdonem*, lo qual no *quita* el dret que tenim a cobrar.

En primer lloch, la fi de l'ilustre poeta va donar peu a diferents diaris i periódichs—o aquets se'l van pendre—pera dirigir atachs contra'l catalanisme, que en els temps moderns, pera certa gent, es el qui té la culpa de tot, com abans la tenia'l clero.

Que esclata una vaga: son els burgesos catalanistas els que l'han promoguda; que's perden Cuba y Filipinas, son els *separatistas* de Catalunya que han alenat la insurrecció després d'haverse enriquit ab la suor dels insulars; que a n'en Morera y a n'en Vives y a l'Albeniz els hi dona la gana o la conveniencia d'anar a Madrid, ne tenen la culpa els catalanistas que no'ls protegiren. Del vent, de la pluja, del fret, de la calor, del encariment del vi, del incendi del *Gravina* y fins de la sortida den Canalejas del Ministeri, de tot absolutament ne tenen la culpa els catalanistas.

La llástima es que no més sigui nominal aquet poder que se'ns concedeix, perque d'altra manera ja l'hauríam exercit en forma de dissapte general en aquets que'ns bescantan y'ns malparian tot menjantse entre nosaltres la sopa boba.

Donchs bé, pera tenir la culpa de tot una vegada més, ara se'ns acusa de la mort de Mossen Cinto y d'haverli amargat els darrers días de la seva vida. Se'ns acusa, els uns solapadament, els altres ab hipòcritas insinuacions, els més a la descarada, de que hem deixat abandonat a Mossen Cinto fentlo morir de privacions.

Lo que ara'ns dol es no poguer trencar la consigna que'ns várem dictar de no indignarnos may ab aquesta gentota que ni la indignació de la gent honrada mereix; lo que'ns sab greu es no puguerns enfadar, perque tenim fet propòsit de procurar que ells se fereixin d'una enrabada, però quedantnos nosaltres més frescos que may.

Peró ara, en una ocasió com aquesta, nosaltres que'ns várem fer un tip de riure quan ab lletres de motillo'ns deyan *lladres de rellotges*, estém forsa tentats d'indignarnos.

¿Que hem deixat abandonat al ilustre Mossen Cinto? ¡Nosaltres que'l várem conéixer y'l várem estimar, no en l'època de las sevas glorias, sinó en la de las sevas penas! ¡Miserables, més que miserables! Totas aquestas acusacions las dirigeixen als catalanistas, de's qui—llevat d'algúns donatius oficials—han sortit—no las caritats,—donchs al gran poeta no se n'hi podían fer—peró si els cabals que era un deber de tots els catalans de cor proporcionar a Mossen Verdguer per atendre a las sevas necessitats; y aquets donatius han sortit dels catalanistas, fins sabent que anavan a risch de que no sen aprofités la persona a qui's destinavan.

Aquestas acusacions las han fetas *El Diluvio*, *La Publicidad* y comparsas, que no han afluixat un sol céntim en favor d'aquell home eminent, contra'ls qui, ben al revés d'ells, no han bombejat als quatre vents la seva obra de justicia.

Fins algú dels que hipòcritament elogiaren las virtuts del gran poeta, no s'ha estat en altrás ocasió de posar en tela de judici la castedat del més pur dels homes.

Y no son sols aquestas las calumnias que's fan caure assobre'ls catalanistas, sinó que vergonyantment se'ls tracta d'embolicar, com ho fa *El Liberal*, en la misteriosa qüestió dels dos testaments otorgats en l'espai de poch's días per l'egregi ditunt.

—Que parli qui degui parlar—deya *El Liberal*. Si, que parlin els qui fins al darrer instant, al voltant del seu llit de dolor, intervenint o fent intervenir en la otorgació de la seva darrera voluntat, varen fer servir al insigne sacerdot de bandera política pera atacar tot lo respectable y com a instrument pera la satisfacció de vergonyosas concupiscencias.

Vaja, ja'ns hem hagut d'enfadar.

Ab tot, fem promesa de pèndrens més tranquilament las petitas miserias que han surtit a colació ab igual motiu, y a fe que no'ns costará gaire esforços, perque tenen més d'irrisorias que d'altra cosa.

De primer entuvi'ns ve a la memoria aquella sortida de la *Carbassa vinatera* de *La Perdida*, de que teníam días há conjuninat el número dedicat a Mossen Cinto, y que'ns estiravam els cabells perque no s'acabava de morir, y que tant va ser llenar l'eminent poeta el seu darrer sospir com comensar a respirar nosaltres.

Efectivament; ¡Cu-cut! va ser el darrer periódich dels dedicats a Verdguer que va aparéixer la setmana passada, de manera que el *hermano Pellejo's* va errar de casa. Els qui'l devían tenir preparat el número, per la puntualitat ab que varen sortir, van ser els de *La Esquella de la Gana*, y no satisfets ab aixó, poch's días després ne publicavan un altre ab el sol afany de realisar un negociet que'ls va sortir ben esguerrat, perque las impacencias del públich ab que l'editor volia justificar la seva aparició, no's varen veure enlloch.

Un dels que també va demostrar activitat en aquest assumpto va ser *El Ciero*, el qui, tot just sortia de Cala Ciutat la comitiva tenebre, que ja estereotipava tota una informació gráfica del enterro ab els detalls més minuciosos, per suposat, tan fidels com el dibuix d'aquella corona del Ajuntament treia directament d'una capsana de bastaix, y com aquell Mossen Cinto de cos present, pel qui semblava que haguessen fet servir de model a n'aquell moro tan lleig que corra per Barcelona fent goma... *arabiga*, no cal dirho.

¡D'aixó si que sen diu burlarse del mort y de qui'l vetlla!

¡Pobre Mossen Cinto! ¡Que un home tan gran hagi hagut de servir d'ocasió pera cosas tan petitas!

La *llegada de Romanones* ó el *ministro relampago* podria titularse el quadret de *descostums* representat a teló curt pel ministre d'Instrucció Pública el día del enterro de Mossen Verdguer.

El cas es que a horas d'ara encara no sabém que hi va venir a compondre aquell senyor tan lleig a Barcelona. Hi há qui diu que representava al Govern, altres asseguran que a una elevada dama, altres—y potser tinguin rahó—que no hi representava res; peró, fillets de Deu, sigui qui's vulgui que'ns l'hagués facturat, podria haver enviat una cosa més decorativa, per-

que, francament, un senyor ab aquella fatxa, desdeya de la serietat del acte y feya escapar el riure a tothom.

El ministre va passar per Barcelona com un correcamas. Arriba a mitg matí, fa quatre visites de compromís, enmatlleja una levita perquè ab las pressas va descuidarse la seva a Madrit, va al enterro y al ser a la Porta de la Pau desapareix de sopte, com de sopte havia arribat, y cap a caseta un altre cop a explicar a n'en Sagasia que tornava bo.

Tots, tots tenen més sort que en Dato, y aixó que l'exministre de la Governació comparat ab en Romanones es un Adonis; però ¡hay infeliz del que nace hermoso! En aquella trista ocasió no li va valguer la hermosura, per no haver-se sapigut escudar, com el ministre d'Instrucció, en la impunitat d'un acte luctuós com el que aclaparava a Barcelona.

Per aixó es que el comte's va donar bona pressa a posarse en camí quan el mort encara no era enterrat.
¡Adiós, héroe!

Y segueix descapdellantse la película cinematográfica de ministres y exministres que venen y sen van com si juguessin a arriscats.

Primer l'Urzaiz, després en Romanones, a seguit en Canalejas, després en Suárez Inclán... ¡Eche usted ¡jerro!

La Odissea den Canalejas a Barcelona va sortir un poqueto desigual y ls organisadors de la mateixa

EL MINISTRE RELAMPAGO

—Miri qu'encare ha de pendre'l café.
—Espérat que vaig al enterro y torno.

varen quedar-se ab un pam de nas y ab uns quants duros menos a la butxaca que deurán posar en compte al *ex-joven ex-ministro* en la factura que li portin, de gastos *previstos y no aprovechados*.

De totas maneras no li dolgui al apóstol de la nova tornada que las canyas se li hagin tornat llansas o sabres de guardia civil, perquè per mica de sentit comú que li quedi, al veure quins eran els que l'aplaudien, no haurá pogut menos que recordar aquells versos de la falla:

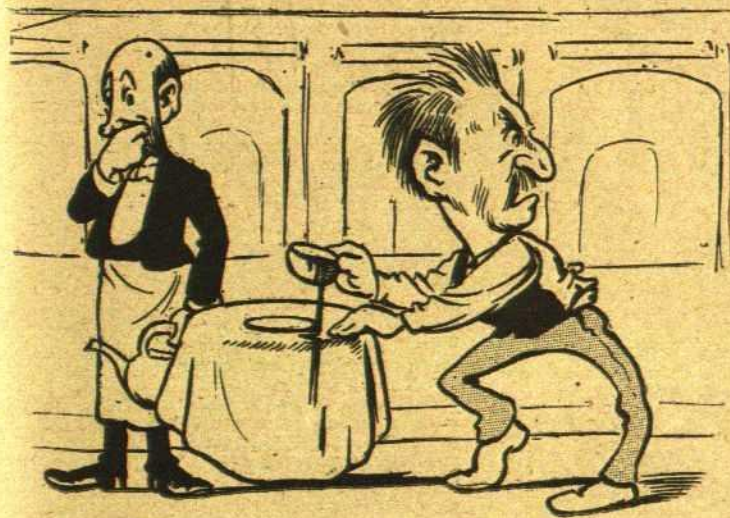
*Mas ya que el cerdo me alaba
muy mal debo de bailar.*

En fi, que en Canalejas, veyent que *no estaba la Magdalena para tafetanes* y que Barcelona no es Valencia y que aquí hi hauria trobat el Waterloo de la seva campanya, sen va anar diumenge mateix ab la democracia d'otra parte per més que hagués assegurat y tornat a assegurar abans quan se li recordava l'estat excepcional de Barcelona, que *él iba a donde estaba el peligro*.

En fi, no'ns hi aboném més perquè ja es fora y a enemigo que huye puente de plata.

LLEIXIU

EL MINISTRE RELÁMPAGO

—Encara es calent.
—De més bona gana'm pendria una tassa de tila.

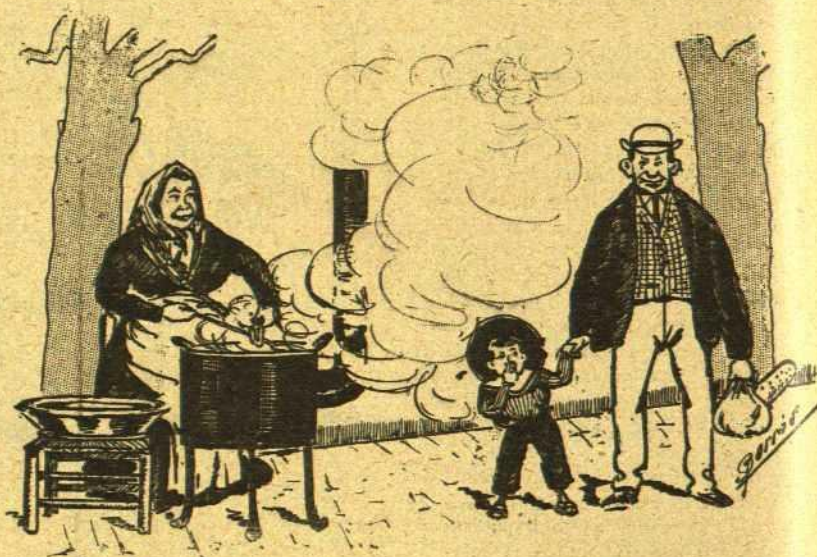
DIÀLECH

—Se'l saluda, don Francisco.
—Que Deu lo quart, senyor Comas.
—¿Qué diu de bo?
—Ja ho pot veure, lo que es avuy poca cosa.
—¿Qué me'n diu d'aquet fandango?
—¿Qué'n pensa d'aquestas bromas que día per altre ens jugan aquets que venen de fora?

—Ay fill meu, qué vol que'n
(digui,
que un hom ja no sab ahont
(toca

y que, lo que es si aixó dura,
estich cert que ha arribat l'hora
de pendre algún determini
per garantir la persona.
Aixó ja es insostenible,
y l'ànima s'insoborna
al veure que no hi há medi
de sortí a passejá una hora
sense exposarse la vida
que tants de diners ens costa.
Abans passava mitg sigle
sense que aquí a Barcelona
hi vingúes ningú a enredarnos,
pró's coneix que sen anyoran
de que no hi hagi *corridas*,
y sense solta ni volta
¡patafi! alla va un ministre...
y miri, toca a qui toca;
uns quants caps al dispensari
y tres o quatre a la *sombra*.
Y que no hi valen protestas,
no senyor, no las escoltan.
Aquí els *drets* de l'individu
no son altres que 'ls que posan
per l'*impuesto de consumos*.
Aquí lo únich que'ns apoya,
¿sab qué son? las garantías,
pró, fillet, son lletra morta
perque aquestas fa molts mesos
las han penjat a las golfas.
—Y que aquestas visitetas
que ara s'han fet tant de moda,

PLAT DEL DIA

El pare:—¿Ab quin redimontri d'oli deuen cóurels aquets bunyols?
El fill:—Potser ab oli de fetge de bacallá.

NYÉBIT QUE NO BADA

—Tu, Piula, ¿qué es aixó del *modus vivendi*?
—Aquell senyor que passa ho sab.

van resultant una plaga
per l'estil de la llagosta
—Encara la dels ministres,
jo crech que no es la més grossa
—¿Vol dir?

—No hi posi cap dúpte,
n'hi há de més perniciosas.
Aquets *redentors terribles*
que han sortit a última hora
per redimí als infelissos
que ells son els primers que explotan.
Aquets *vividors d'ofici*,
aquets falsos demócratas,
aquets *amigos del pueblo*,
aquets burgesos hipócritas,
en Lerroux y en Canallejas,
aixó es la plaga horrorosa.
Es a dí, aixó més que plaga
ve a ser la *peste bubónica*.

—Bé, aném a pams, no s'exalti.
Jo tinch entés, senyor Comas
que lo que es en Canalejas
ab el programa que porta,
si'l deixan fer, de l'Espanya
en farà una Espanya nova.
—No ho creguí. Aquet *Canallejas*
es un altre poca solta,
que fá uns quants días que's rifa
als pobres que se l'escoltan.
¿No ens en sobran de xerraires
ab en *Doys*, en Roca y Roca,
en Junoy, en Corominas
y demés companys de *glorias*?
¿No'n tenim prou de pasteras
que n'han de venir de fora?

—Potser ve a darse a conèixer.
—¡Si ja'l coneixem de sobras!
Estigui cert, don Francisco,
que aquet *ilustre tanoca*
ha de redimí al *obrero*
com va redimí als *Santoñas*.
—¿Y es vritat aixó que diuen?
—Si senyor, no son historias.
El palau ahont ell habita
l'ha adquirit, segóns es conta

d'una manera tan bruta,
tan sumament poch honrosa,
que'ls que entenen bé l'assumpte
y comprenen bé la cosa,
diuen que'l tal *Canallejas*
resulta sè una persona,
si bé indigne d'un palacio
digne, en cambi, d'un SANTOÑA.

K. O. K.

—Ja m'ho pensava.
—¿Qué es lo que't pensavas?
—Que't trobaria fent la bestiesa de cada any. Sem-
bla mentida que a la teva edat estigas tan carregat de
romansos.
—No se acalore, señora Mundeta.
—Ja veurá, *Rudrigas*, no es que m'acalori, però vol-
dria que'l meu marit sigués un home més serio. Te de

LA COCA DE SANT JOAN

El pare:—Vet aquí que ab dos ralets
ens podrém enfiar tots.

La mare:—Sí, y dos rals més de citrat
y cinch o sis de xarop.

El foch de Sant Joan

—¡Demonio de señor Bonifacio! ¿qué está haciendo
tan enfeinat?

—*Buenas, Rudrigas*. Miri, estich arreglant el foch
per aquet vespre.

—¿Es decir que vosté es aficionat á...

—¡Ja ho crech, home! Prou ho sabia el seu ante-
cessor, en *Gutierras*, que va estar tants anys prestant
servey a n'aquet barri, que per Sant Joan el foch més
gros d'aquet districte es el den Bonifaci adroguer. Es
una cosa a la que sempre hi he tingut *fassió*. De petit
a saltar la foguera, de gran a *organizarla* y ferhi sal-
tar als richs.

—¡Demonio de señor Bonifacio!

—Bó, ja vé aquella.

—¿Quién?

—La Mundeta, la meva dona.

pensar que cada any no fa més que disbarats ab el seu
foch.

—Al últim encara'm farás empipar. A veure ¿quins
disbarats faig?

—¡No cap! ¡cá! ¡que es cas! En primer lloch, ab la
afició de que'l foch siga gros, comensas a buscar tras-
tos vells per la botiga, y moltes vegadas has cremat
cosas que després fan falta.

—¡Justa la fusta! ¡quina falta tan grossa! Figuris,
Rudrigas, que lo que trech al carrer pera guarnir la
foguera, es per exemple: caixóns de pansas (buits
¿eh?), alguna es:ombra vella, cartronots, palla...

—Y aquell any que'm vareig descuidar el picador
sobre'l taulell y'l vares clavar al foch?

—¡Manoy quin pi'ador!

—Ben bé que anava.

—Sí, si, de tant servir ja era casi bé transparent.

—¡Demonio de señor Bonifacio!

—Y la feta del any passat?

—Bueno, dona, una desgracia a tot arreu pot succeir.
—¿Y ara dos anys que vares fer malbé l'arbrat?
—¡Quina calumnia! Total tres o quatre fullas socarradas.

—Pobras tres o quatre... ¡mitg plátano a can Taps!
—No s'ho cregui, *Rudrigas*.
—Señor Bonifacio, no lo prengue tan á pecho, home.
—Créguim a mí, *Rudrigas*, que soch incapassa de dir una cosa per altra. Un any clava un cohet pels nassos d'algun vehí que no hi té cap culpa; l'altre comensa a cremar escombrotas, drapots y paperám, y empudega de fum a tot el barri, haventhi persona que de resultas ha hagut de pendre pastillas per la tos més de tres mesos; empastifa'l carrer de mala manera; en una paraula: molesta a tothom.

—¡Ja, ja! Demonio de señor Bonifacio!

—Si jo sigués del vehins creume que no *premeteria* que fessis aquestas ximpleras.

—Oh, sí's vehins tinguessin els teus instints de... de... ¡but-xí atacat d'*hidrofobia*! es clar que ho farien, però ¿veus? passa al revés. ¿Sabs a que's deura que aquest any el meu foch alcansi, com alcansará, proporcions verament gegantinas? Donchs a la *coomparació* de la gent del barri. Es deura en primer terme al porter d'aquí devant que s'ha venut els coloms, porque diu que esguerravan las erias, y ha contribuit a la formació de la foguera ab las desferras del colomar. Es deura també a la planxadora, que ha portat dos coves de trastos, porque está agraída de l'altre dia que'm va dir que tenia una cadira que balla y jo hi vareig anar corrents a tocarli un xich las camas. Es deura a la minyona de dalt que m'ha regalat la colecció del *Blanco y Negro* que ta'l senyoret. Es deura al cisteller que m'ha dut aquest bé de Deu de trossos de vímet. Es deura també..

—¡Calla! ¡calla! ¡poca solta! me'n vaig a la botiga porque m'atacas els *nirvis*.

—Ves, ves *valkyria susceptible*! es lo millor que pots fer.

—¡Demonio de señor Bonifacio!

—¿Ho veu, *Rudrigas*? todas las donas son igual: no hi veuen més enllá del nas. Qualsevol que sentís a la Mundeta s'arribaria a creure que aquesta costúm que tinch de fer un foch la vigilia de Sant Joan, no'm porta més que disgustos y perjudicis, y es tot justament lo contrari. Jo li asseguro que aixó'm proporciona, a més de la *divertissió*, beneficis y popularitat.

—¿De debó?

—Miri si'm porta ganancia que cada any no m'entench a despatxar cohets, fochs de *mangala* y corre-

camas. ¡Naturalment, com que ab motiu del foch s'acoblava tanta canalla! Y de celebritat ¿que's creu que n'adquireixo poca? No li diré res més sinó que l'any passat el día de Sant Joan, tots els diaris parlavan de la meua botiga.

—¿Donchs devia llamar l'atenció de veras?

—Encara'm recorda lo que deya *La Veu de Catalunya*. Com que ho vareig llegir tantas vegadas...

—¿Qué deya?

—Lo que li vaig a dir, ni un mot més ni un mot menos:

“Ahir a las deu del vespre va ser curat a la casa de socors corresponent, un xicot de dotze anys, que tot saltant un foch que hi havia devant de la botiga d'adroguer, instalada al número 1412 del carrer de la Diputació, va caure y's va causar una cremada a la mà, de pronóstich reservat.”

¿Qué tal?

—¡¡Demonio de señor Bonifacio!!

ALEXANDRE FONT.

LA REPRESENTACIÓ DEL GOVERN

Figúrinse'ls punts que calsa l'ilustre representant, que fins la roba den Forgas li venia massa gran.

Recepta pera fer desordre

Dins d'una olla resistent y ab un foch bastant actiu s'hi tira un xich de lleixiu de cendra d'algun convent.

S'hi agregan deu reunions, tretze grams de dinamita, mil de malas intencions y cent d'odi als de levita.

Quan está en ebullició, s'hi esmicolan caps tallats, tres lliuras de disbarats, algun llampech y algun tró.

En lo més fort del bullit s'hi afegeix aygua calenta, y si l'olla no reventa pot servirse'l requisit.

Son molt dignes de menció els efectes d'aquet plat: als que menos l'han guisat els sol tocar més *racció*.

Per la copia,
R. P. V.

Carta oberta al senyor Xim-xim

Com no tinch qui'm presenti, haurá de perdonar, senyor Xim-xim, que abusant de la seva condescendencia jo mateix ho fassi.

Un servidor es un antich botigueret del carrer de la Corribia, viudo per mes senyas y músich d'afició. Afició que'm vingué per part de la Mónica, la meua dona, que tenia una veu com pocas y un mal geni com molts, ab perdó siga dit.

A copia de romansas, sonatas y melopeas, vaig arribar a sapiguer un xich de solfa, y carregat de paciència y sempre per la pau de casa, fins vaig aprendre a tocar l'acordeón. Alashoras sí que disfrutava; ningú com jo

DE VERBENA

Anant a fer broma

era tan fells y quan la dona deixava anar aquella hermosa veu cantant "El enamorado lunático", la seva obra mestra, no m'hauria canviat per cap Wagner del mon.

Perduda la dona, soch a la terra una ànima solitaria y sols estich un xich distret quan puch parlar de música.

Figuris, donchs, la meua alegria quan l'altre dia al entrar a una de las fondas de Vallvidrera'm digueren que hi havia una reunió de músichs: músichs de primera.

Ab tot el reculliment y respecte possible vaig acostarme propet la taula ahont dinavan, preparat a sentir discussions enlairadas del diví art. Però, cregui, senyor Xim-xim, que vaig quedar atuit al sentir com parlavan y de qué parlavan els que allí's reuniren.

Un senyor d'estatura regular, gras, cara de cindria, bigotet, cabells rissats y lentes, deya en castellà rovellat:

"El por qué me marchó ya lo sabéis; aquí desde que el catalanismo domina es imposible vivir, yo soy un genio, yo valgo mucho", yo, per aquí, yo, per allá, va explicar l'home fil per randa que era un geniás, una especie de Sigfrid musical, y que's veyá precisat a fugir de Barcelona, cap a altre poble, porque'l seu talent no era comprés.

Al sentir tot aixó, confesso, senyor Xim-xim, que'm va caure l'ànima als peus, i jo que creya que Barcelona era una de las ciutats de més cultura musical! figuris com quedaria. No tocava de peus en terra.

Als pocs moments sen aixecá un altre. Aquet era alt, prim... escanyolit, cabells rossos a coll y bé. La seva cara xuclada té molta semblansa ab la del famós D. Quijote de la Mancha, si hagués dut lentes, y en castellà ab deix estranger diu: "Tiene razón nuestro ilustre..." (no'm va ser possible entendre'l nom); aquí no

Fent broma

Després d'haver fet broma

hay Arte; estos catalanes quieren la música á metros, como las piezas que salen de sus fábricas. Es imposible vivir en un pueblo que no hay quien entienda de música y en donde no se protege á quien intenta e'var su nivel musical. Yo estoy aquí á la fuerza. Ahora mismo he pedido para mi Academia una subvención á la Diputación y al Ayuntamiento con el único objeto de darme el gustazo de hacer pública la negativa".

Atortunadament el cri-cric-boom-bom de las botellas de xampany al destaparse va privarme de sentir res més. Vaig sortir al carrer, tot malhumorat pensant que deu ser veritat la falta de protecció y cultura musical, quan fins els músichs de la terra y els estrangers trasplantats aquí, ho pregonan en ple públich.

Li prego, donchs, senyor Xim-xim, que fassi'l favor de dirme si es veritat lo que deyan aquells músichs, puig si ho resulta agafo l'acordeón y cap a Madrit faltan músichs.

RASQUETA.

Delicadesas

LA FI D'UNA ODISEA

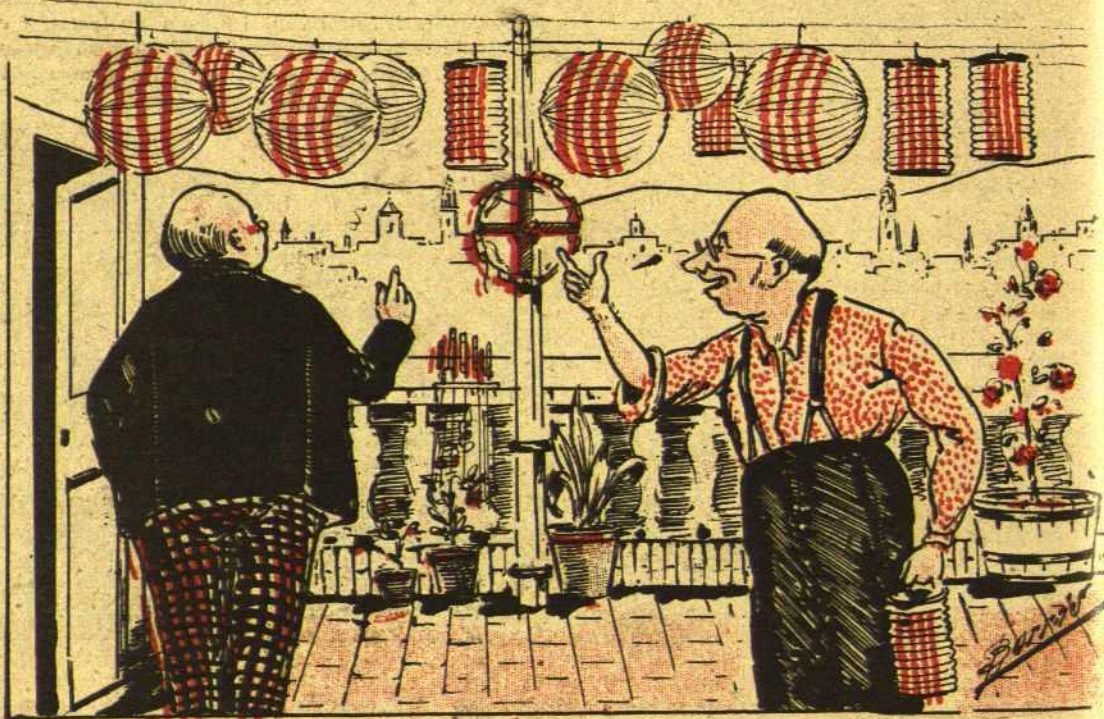
La Perdida, orga dels que semblan no tenir altra divisa que la de "sach y ganxo" está que tren foch pels caixals.

Mentres eran els pacífichs regionalistas quins so-
frían persecució per la justícia, tot era cridar ¡a ellos!

"Puede ser que entonces no se moviese nadie por-
que habría escama."

Decididament aixó de fer d'estóich rebent un altre resulta molt descansat. Referintse al fet d'haver sigut recullida la vigilia de l'arribada den Canalejas aque-
lla fulla firmada recomanant a la veritable classe obre-
ra que s'abstingués d'anar-lo a rebre, y quals autors
encara no havian sigut agafats, deya ple d'indignació,
de 40° Cartier: "Porque a la desvergüenza suelen unir
estos señores (els regionalistas) la falta de valor cí-
vico." Y afegia més avall ab el tó profétich del que ja
no hi ven de cap ull: "La recepción que hoy se hará al
ex-ministro de Agricultura será una nueva bofetada
dada a la reacción triunfante."

UN SENYOR PRUDENT

—¿Qué li sembla, senyor Esteve? Oy que ja vindrá una estona a la nit?

—¡Ca, barret!.. Hi ha massas barras y no estich per compromisos. Ara, si n'hi posessin algún de la patria
comuna ..

com aquell rey bréto! d'ara fa un sigle, apostrofantlos
ab una llógica espatarrant. ¿Que'ls catalanistas davan
la cara? eran uns rebeldes, uns traidors a la etc., etc.
¿Que procuravan esquivar el cop? donchs eran uns fe-
mellas y uns cobarts.

Y si algún de massa manso, pensantse tractar ab
hidalgos, es deixava engarjolar, no per aixó callava
aquell *pellejo marchito* que tenen per fer broma, y
extranyantse de las moltras visitas que'l pres rebia,
deya fet un ángel de caritat:

"Cuando por una tontería semejante veo tanta acti-
vidad y movimiento, me pregunto con asombro: ¿qué
sería si se llegase a la época de las verdaderas perse-
cuciones?"

(Amich Doys: dispensa aqueixa disgressió en for-
ma de consell: no parlis tant de bofetadas, perque
sinó la gent s'arribará a creure que las galdas ja no't
tenen aguant y lo que t'ha entrat tan sovint per ellas
t'está sortint a raig fet per la boca).

Donchs, com anavam dient, aqueixa profecia a las
pocas horas se cumplía al peu de la lletra, encara que
al inrevés. Era com si diguessim un clixé de profecia
que al tirar-la per positiu els blanchs sortiren per
negre.

Efectivament. Encara l'ex... de tot no havia saltat
de son democrátich vagó-saló, que ja's va veure fregit.
Aquellas encaixadas ab els Isart Bula, Bonafulla y
demés cortesáns de la institució anárquica, no eran

DE VERBENA

per omplir de satisfacció a un esperit selecte acostumat a viure en un palau. En Rómulo Bosch era qui més cara feya de prunas agras pensant ab els coverts de plata de casa seva. A l'opulent fabricant aquella franquesa de la *masa repartidora* que feya cara de ficárseli al pis, ja comensava a escamarlo.

Mes un cop fora de la estació, tingueren, tant l'un com l'altre, la satisfacció, *molt relativa*, de veure'l passeig escombrat previamente per la Guardia Civil. ¿Cóm s'ho havia arreglat aqueixa per posar a ratlla, sense felshi cap mal, aquells *enormes* grups que constituïan la *enorme multitud* disposada a menjarsho tot? Res, miracles d'aquell *valor cívico* de que'ns parlava en Doys, el quin a devant d'un grup de desesperats movia els remes de darrera ab tal brillo, que finsse li podïan contar els claus de las ferraduras. A tot aixó, el cotxe de l'ex-dictador, corrent escapat y voltat de civils a cavall, més que vers al acostumat palau de Santoña semblava dirigir-se al penal d'aquet nom.

Arribats á la luxosa habitació de don Rómulo Bosch hi hagué noves corredissas motivadas per dos trets engegats a la Guardia Civil, de lo que sen originá l'obligat *despeje*. Desde'l balcó dos personatges d'un taranná semblant, els senyors Urea y Acid úric, insultan a un comandant de civils y son portats a la garjola, malgrat el seu títol de *cuneros* ab influencia, sent deixats anar al poch rato per haverlos arribat l'indult.

En vista de que la cosa no filava prou dret, l'exmi-

nistre tingué una pensada genial: la d'anarsen. Y tal fet tal dit: aquella mateixa tarde se'n va quasi be sol a l'estació, agafa l'expres

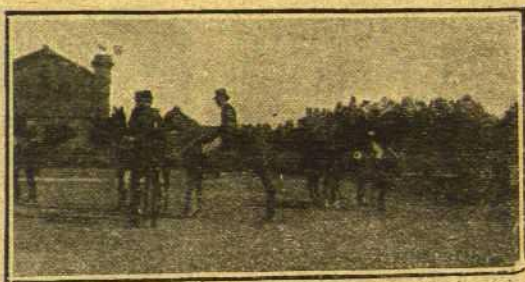
*y rompiendo el puro
aire, se fué, en busca de seguro*

no sense jurar abans pels seus ex-sants que may per may que pensés en casarse no ho faria ab cap catalana,

—¿Dónde vas con mantón de Manila?
—¿Dónde vas con vestido chiné?
—A buscar, per debatre'n la clara,
l'ou que tu has amagat al Congrés.

EL CONCURS HIPICH

(Instantánea Rus, col·laborador artístich de ¡Cu-Cut!)

mal que fos de Manresa. D'alló que havia dit, res. Primer, frare.

Y aixís acabà la repugnant O·lisea d'aquell verb de la democràcia, que aquí s'havia de fer carn y s'ha fet... corvina.

Y es que la massa del poble restà completament indiferenta, lo mateix a sa vinguda que a sa fugida. Barcelona ja es massa gran perque la tregui de sas casillas un polítich tan poca solta. D'aqueixos Canalejas que no's en envihin més perque aquí en tenim fins per l'exportació.

L'epilech de tot aixó el constitueix una carta del ex·ministre dirigida a la premsa de Barcelona, que acaba aixís:

"Volveré cuando no sea tan fácil como ahora convertir el ejercicio pacífico del derecho, en pretexto para sucesos de los cuales no son responsables quienes sufren las consecuencias."

Volveré... volveré... No sé perché'm sembra que: esas, no volverán.

**

Nosaltres tot aixó que ha passat ho sentim, més que per altra cosa, per aquell pobre bocoy agre que de rabia d'haver esguerrat la profecia's está tot el dia fíblant la panxa ab la ploma, ab perill de desvinarse. Per aixó els seus companys de redacció, o de *perdició*, han procurat calmarlo inscrtant lo següent:

"Es muy triste y apeña el ánimo lo sucedido esta mañana en esta ciudad, aconsejado y dispuesto por el Gobierno... Esta es la España del siglo XX, vecina de Marruecos, divorciada cada día más de Europa y del mundo civilizado."

Respecte a n'aquest particular tenim el sentiment d'anunciar als d'aqueix sanhedrín que coincidim per complert. Es la primera vegada, y potser será la darrera quo'ls de *La pérdida* y els que tenim per perdre estém d'acort. ¡Lástima que no s'hagin adonat de la existencia de tan aclaparador axioma fins que sels ha aclofat el matxo en el que desde fa tant temps cavallavan! Aquestos no eran els tractes yritat?

¡Quins lliberalassos! Mentres perillava la llibertat dels altres, vinga gresca, insults y xirigotas. Mes un cop perduda *temporalment* la immunitat, que'ls feya tan xerraires y agresius, al sentirse forfollar la esqueña pròpia, la cara sels hi ha allargat un metre. Y es que aqueixa colla infecta creu a ulls cluchs que aixó de la llibertat es una invenció seva de la qual ne pot

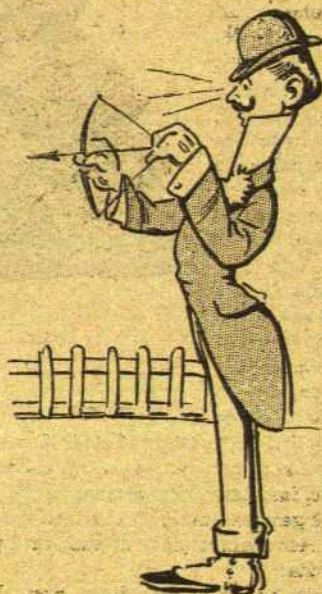
demanar privilegi exclusiu *avec garantie du gouvernement*. ¡Y al pròxim contra una esquina!

Y aquí se'ns acut una reflexió y es la següent: Com en aquest mon de llibertat n'hi ha poca y els desitjosos de tenirla som tots, quan una colla de golafres s'en apodera no'n deixa pels altres. Resultat: que qui bada ja ha rebut.

A nosaltres, y consti una vegada per totes, tan fàstich ens fa el despotisme anárquich d'espardenya, que uns quants predican per ferlo servir d'escambell pels seus desitjos, com l'autoritari que ve de dalt, que aqueixos mateixos ens han portat ab las sevas etzegalladas, y que'l senyor Canalejas ha procurat sostenir pels seus fins particulars. Y encara que ab pocas esperansas de ser cregúts, dirém: que lo que va passar diumenge ho sentim de veras y no per ell, com pot suposarse, ja que'l considerém com nn valent toca-campanas, sino per la causa de la cultura política, de la dignitat humana, del progrés, en fi, però del de veras, no d'aquell que era moda ara fa mitj sicle y en el que tants ximples restan encallats.

FLAVIUS

DE LA NOSTRA HIGE-LIFE

Perita dulce (a) La Venus de Milo.

Una anécdota de Mossen Cinto

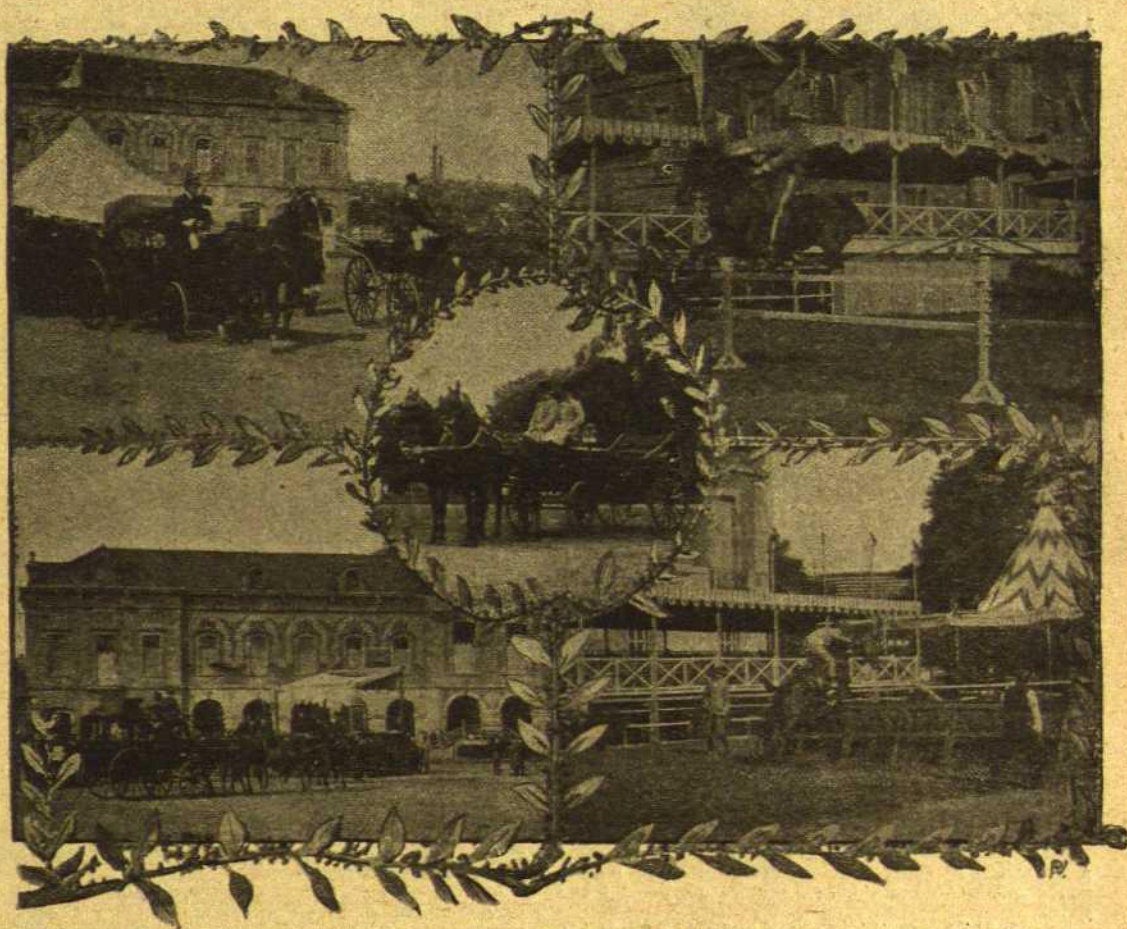
Quan nostre gran poeta era estudiant, estant un dia a l'aula vegé que un dels seus companys que semblava tot quiet y mosca balba, d'amagat li aixafava'l seu barret. El jove Verdaguer no's va enfadar limitantse a dir al malas mans: "A la tarda un premi". A la tarda li entregá la següent décima:

Per ser tan recullidet
y tan home de bondat

L'altre dia, prop de Moncada, va ser robat un carreter. Un dels objectes robats era una retranga, guarniment indispensable pera l'animal que menava'l carro. El robat, en la necessitat de fer us de semblant trasto, va tractar ab el lladre, quedantse la retranga per la modesta suma de duas pessetas.

EL CONCURS HIPICH

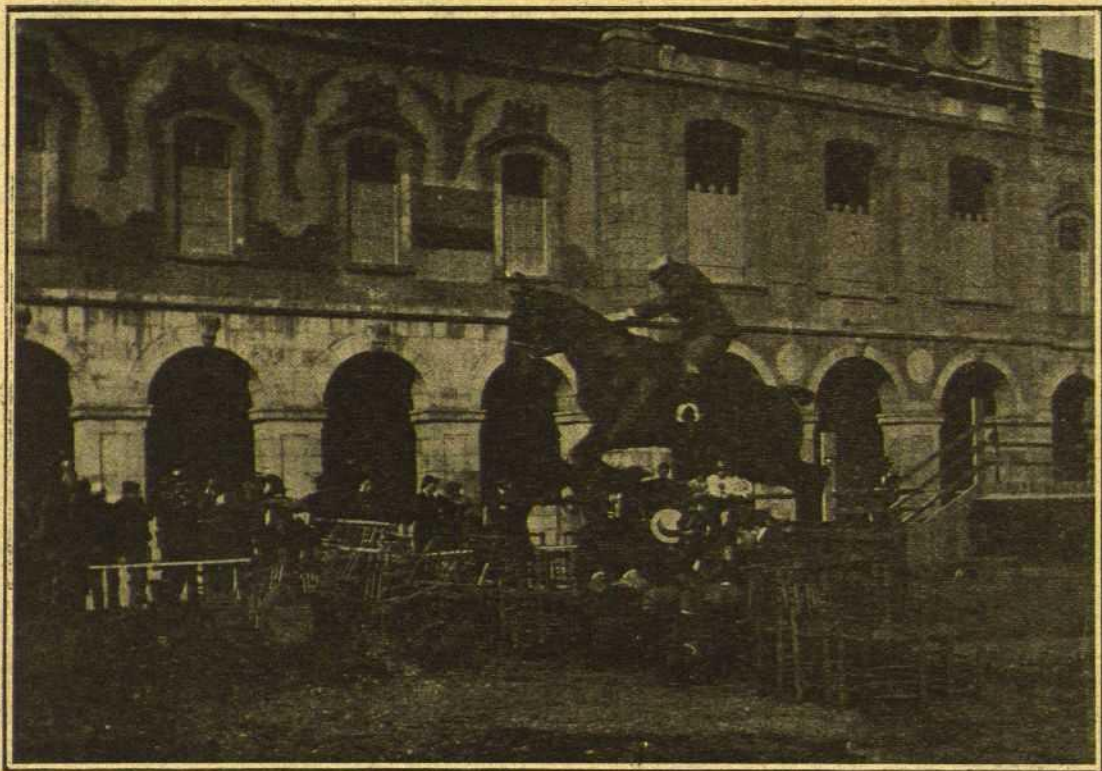
(Instantánea Rus, colaborador artístich de ¡Cu-Cut!)

avuy m'has ben demostrat
que'm sabs aixafá'l barret;
No us fieu d'hivern sens fret,
de gallinas que no volin,
de cabrits que no cabriolin,
de las vespes que no piquin,
d'oradors que no prediquin,
ni de gats que no miolin.

Sembla que la casa de Santonja tracta de seguir el mateix procediment del carreter en qüestió respecte a un palau de que s'ha parlat molt aquestos dias ab motiu de la visita que'ns ha fet a corre-cuita un *afamat* cómic de la política madrilenya.

Agraits, com tots els catalans, a la gran pensada que tant ens enlaira als ulls de Europa, y que han tingut els regidors *republicans-publicitaris*, copiant la dels valencians, de posar el nom de Mossen Cinto al carrer de la Porta-Ferrisa, ¡Cu-Cut! proposa dirigir una exposició, ab moltes firmes, al Ajuntament demanant que's posi:

EL CONCURS HIPICH

(Instantànea Rus, col·laborador artístich de ¡Cu-Cutl!)

Al carrer del Mico, *calle de D. Odon de Buen*, y al carrer dels Ases, *calle de Moles y Mir y Miró*. S'ho mereixen per... afinitat d'especie.

Las Noticias es queixava l'altre dia de que'ls trens que passen pel carrer d'Aragó molestan als veïns ab els xiulets de las màquines.

Gracias a la denuncia, sembla que'l senyor Maristany tracta de posarhi remey y está estudiant el medi de que las màquines no xiulin, sinó que vagin cridant: *Las Noticias... Las Noticias... Las Noticias*.

Aixó fora més nou y una propaganda més barata pera'l diari que no aquell cotxe que envià al enterro de Mossen Cinto y que si en Coria fes lo que deu, no havia de permetrer que formés part de la comitiva.

El Liberal en Barcelona es un diari que si temps a venir té que servir per fer historia de la nostra época quedarán lluits y ben servits els que se'l cre guin.

No més hi há que llegirlo pera trobarhi desseguida un grapat de *desageraciones*, per no dir bolas; tantas com paraulas.

Desde *Sobre el matiz chillón de los estandartes y banderas cubiertos de trechos por crespones negros* que va veure sense havernhi ni un, en l'enterro de Mossen Cinto, fins a la serenata que "l'Orfeo Catalá" havia de donar a n'en Canalejas, demanin de la parada y no quedin curts, que'ls servirán de parroquiá.

Pera enterar tan bé al públich no es indispensable tenir redacció en Barcelona; els basta tenirla en Babia.

Diu *La Vanguardia*, parlant dels robos de que solen ser víctimas els carreters pels encortons de Moncada:

"Asimismo a otro (carreter) de Mollet que conducía patatas, le robaron todo el dinero que llevaba, teniendo necesidad en el fiato de Moncada para poder *adeudar* los derechos de consumos, de pedir prestado el dinero necesario".

May havíam sentit a dir que, pera *adeudar* se necessessin diners. Pel contrari, havíam cregut sempre que lo millor era no tenirne.

Menos que *La Vanguardia* vulgui dir que'l carreter va enmatllevar els quartos *para poder adeudar* al que'ls hi va deixar.

Segons ens va contar *El Liberal en Barcelona*, en Románones tingué que demanar una levita a n'en Forgas pera poguer anar al enterro de Mossen Cinto, perque l'home era fora de Madrit quan el Govern acordá que vingués a *presidirlo* y ab las pressas no va poguer *trajearse* com debía.

Aixó de no portar levita sempre, no té res d'extrany, però si que ho es y molt en aqueix cas, puig el senyor Ministre no's trobava a Madrit perque presidia els funerals que feyan a Guadalajara en sufragi de l'ànima d'un germá seu, y no hem de suposar que allí siga moda presidirlos en mànigas de camisa, o tal com anava, vestit d'arlequí.

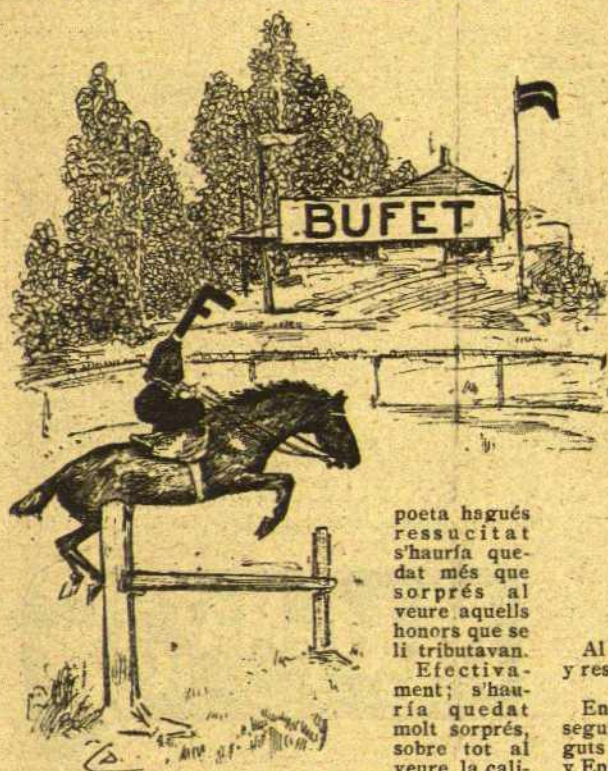
Han sigut posats en llibertat els joves catalanistas senyors Mariné, Sal y Riera.

També ha sigut sobreseïda la causa instruida contra'l director de *La Veu de Catalunya* don Enrich Prat de la Riba.

Ho celebrém.

En Planas y Casals, un dels qui portava las cintas del fèrret de Mossen Cinto en l'acte del enterrament, va declarar a un diputat provincial que si l'il·lustre

RECORT DEL CONCURS HÍPICH

La F que va fugir del buffet saltant obstacles.

Un redactor del diari dels republicans canalejistas, corresponsal a la vegada d'un *colega* de Madrid, tres horas abans d'anarsen l'ex-ministre, de Barcelona, telegrafiava la seva sortida dient que *miles de personas* havian anat a despedir-lo a la estació.

Y... efectivament; ni's mils.

La democràcia havia anat als toros y estava impresionada per la cogida del *Machaquito*.

Els quins no havian pogut aplaudir el matí a n'en Canalejas varen gastarse el preu dels seus entusiasmes apagats pera aplaudir al *diestro* a la tarde.

La patria's hi quedarà igualment reconeguda.

De *La Perdida* del 19:

"Si ese leal marriage de *El Diluvio*, *La Campana de Gracia* y *La Publicidad*, etc., etc."

Sabiam del cert que en aquella casa hi havia un *biga*, però que hi havia *bigamia* ho sospitavam; avuy ells ho afirmen públicament; bon profit els fassi.

Lo únich que recomanem al matrimo-

poeta hagués ressucitat s'hauria quedat més que sorprés al veure aquells honors que se li tributavan.

Efectivament; s'hauria quedat molt sorprés, sobre tot al veure la qualitat d'alguna de las personas que l'honoraren.

ni, es que comprin la *vajilla* de ferro, perquè dintre de poch els plats volarán, y de porcelana's surtiria car.

¡Pobre Canalejas! Als que varen anar a veure'l, comisionats pel Club de regatas, a casa don Rómulo, l'opulent fabricant, encara els sembla tenirlo davantfet una desgracia.

Aburrit, despistat, ab unas mans que ni temps ni humor habia tingut pera rentárselas y que no gosava donar per no ensenyar las *huellas* que hi havia deixat impresas tant y tant femater de *allende* y *aquende* l'Ebro; las quinas se passava febrosench pel front quedant fet un *axioma*...

—¡Todos me dejan, esos puercos mal hartos! diu que deya, plorant unas llágrimas grossas com perlas del Saucó. Y arrencant-se per coplas del més pur istil sigle XV es fama que digué ab veu adolorida:

¡Qué se hizo Monegal?

Los Girona y Maristany

¿qué se hicieron?

¿Qué fue de tanto informal

que allí (1) la espina dorsal

me lamieron?

Los quema-frailles y neos,

tantos perdidos de atar

y cuneros.

Los brindis y devaneos

¿qué fueron sino tirar

mis dineros?

Al arribar aquí á dits comisionats lo cor s'els trenca y resolgueren deixar-lo sense despedirsen.

En Roig y Bergadá al anar á la Capitanía pera conseguir la llibertat dels dos diputats canalejistas detinguts va anarhi acompanyat del altre diputat Sr. Pons y Enrich.

Llástima que per anarhi més depresa no hagués aprofitat el cotxe que feya pochos días habia regalat al señor Bisbe de Solsona l'eloquent diputat per Berga.

No tots eran dels dits *explotats* els que van anar á rendir tribut al Frégoli camama de la democracia. Entre mitj de tantas *víctimas*, també ni habian alguns, els germans Coll, per exemple, de la Arrendataria dels mistos que acostuman á passarse al cantó contrari quan fan omplir de cerillas las capsetas.

(1) Manresa.

L'EX-MINISTRO RELÁMPAGO

—¡Ep! maestro que li caen els trastos de hacer propaganda

La Perdida diu que á rebre en Canalejas hi anaren 50.000 ciutadanos disposats á tot, perquè'ls regionalistas ja se sap que son covarts. Nosaltres, assessorats per un pastor, que son els qui més trassa tenen á contar caps de bestiar, creyém que no més eran 3 000. Respecte als civils tots conformes. Eran 80.

Y ab aixó ens pensém fer un favor á n'aquestos valents, perquè segons la nostra versió cada civil n'hauria fet correr 37 y mitx, mentres que segons la de *La Perdida* cada civil n'hauria fet correr 625.

En Coria, aquell antich redactor del Ciero implantat a casa la Ciutat gracias als bombos que'l tremu-sel d'en Mencheta daba als cacichs, té uns conceixements que enamoran.

L'altre dia, a propòsit d'una demanda feta per un amic nostre de treure una vista fotogràfica ab llam-péch de magnessium, de la capella ardent de Mossen Cinto, instalada al Saló de Cent, va dir que no volia concedir el permís perquè no queria explosiones en el Consistorio y que si ocurría algún percance su responsabilidad...

Res, l'home va confondre'l magnessium ab la dinamita.

Una equivocació la té cualsevol ¿no es veritat sabi de Coria?

Llegim en un periódich de Tarragona y en un article firmat per un íntim amic de Mossen Cinto, que'l nostre ilustre poeta va ser el qui va desenterrar una cansó molt popular y molt catalana, fentla a mans del senyor Milá y Fontanals pera que la inclogués en el seu *Romancer*.

Prenguint-ne nota els quins han volgut titllar al eminent Verdaguer de desafecte a la nostra causa.

Diu *La Perdida* parlant de la significació dels fets de diumenge:

"Quedó ayer mañana demostrado, que en Barcelona hay partido democrático, obreros cultos y españoles netos y decididos".

Lo que va quedar demostrat es que entre'ls amichs den Doys, den Junoy y den Bonafulla hi han uns corredors de primera.

Els podran tenir un cervell com una cua de canut però a cama-llarchs no'ls guanya ni un caball de carreras.

En aquet sentit pot ben dirse que aquesta gent anirà lluny.

DISCURS DEN CANALEJAS

¡¡¡Ah! ¡ ¡Oh! ¡ Señores!

"Al pobre industrial... al proletario
"que vive honradamente del trabajo...
(aquí hi va un consonant com "desparpajo")
"al que cobra mezquino su salario.

"Al que paga alquiler... al propietario...
"al que vive muy alto, y al que bajo,
"á todos quiero, "Yo", sin agasajo;
"al que es amigo fiel, como al contrario.

"Yo, he venido aquí, conciudadanos,
"para explicar lo que es la Democracia,
"tratándoos á todos como hermanos.

"¡Es la muerte cruel, de los tiranos!..
(y podía anyadir) "y una desgracia
"si es que cae en poder, de nuestras manos!

L. M. C.

MACOS Y MICOS

Macos: F. B.; V. C. A.; R. C. C.; un trovador enrogollat; *Sisquet del Full*.

Micos: R. S. P.; *Joanet de la Cisquata*; J. N. P.; R. V. C.; *Cop de Juny*; *Bach*; *Un català d'Ausona*; M. Noëlle; J. G.; *Quintu*; *Pissarra*; Ll. A.; *Genaro*; queda en carterá; A. P.: Ens sembla que l'assumpto no val la pena. *Joanet*: Anirà alguna retocant lo relliscós. *Un admirador de Mossen Cinto*: Gracias per la seva informació però ja deu compenndre lo delicat de la qüestió.—*Noy Torras*: La seva poesia seria publicable escursantla un xich concretant l'assumpto.—J. B.: Quan se presenti oportunitat acceptarém ab molt gust els datos que diu que té. Gracias pels seus elogis.—*Lognemra*: Per darrera vegada advertim que are com are no podem admetre més *Matemáticas*.—*Korff Em*: El sonet desdii del carácter del nostre periódich.—F. B. R.: Vosté versifica ab facilitat però no ens va del tot bé el tema de la poesia que'ns remet. Envihi alguna altre cosa.—M. G. Las vistas del *Cine-matógrafo polítich* han perdut la actualitat.—*Heruau*: Anirà una de las poesias.—*Sinta Cots*: Lo inclós en la secció de *Macos*, vol dir que anirà; lo inclós en la de *Micos*, que no. L'assumpto dels versos que'ns envia aquesta setmana no'ns acaba d'anar.—*Papirus*: No li faltan condicions, però no'ns acaba de té'l pes. Enviins alguna altre cosa.—J. V.: Lo mateix li diém.

XARADA

(Historieta breu y vera)

Al meu poble hi há una tot
que fou hu quatre de fer
perque un senyor d'hu dos quatre
cacich non sanctus, per cert,
volgué fer bossa rodona.
Se va disgustar la gent
ab broma tan prima quarta
com venia a ser per ells;
y en hu quatre li tiraren
el seu procedir dolent
Veientse'l funest cacich
en quarta tres quarta pres,
va fugir a la hu dos quatre
a fi de salvar la pell.

CRESTA DE GALL

LOGOGRAF NUMÉRICH

1	2	3	4	5	6	7	8	nació europea
4	2	3	4	5	6	7		nom d'animal
7	3	4	5	3	2			nom de persona
8	8	7	5	4				instrument de música
3	5	8	8					carrer de Barcelona
3	4	8						nom de moneda
8	4							nota musical
1								consonant

A. C. C.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN EL NÚMERO 15

LOGOGRAF:—*Premià, Maria, pera, mar, ma, P, am, rap, Pere, armer, perera.*

ANAGRAMA:—*mira, raim.*

XARADAS RÀPIDAS:—*Millet; Camilo; Salmerón.*

IMPRESA DE MARIÁN GALVE, AVISO, 18

Maquina pera escriure

“Ideal.”

LANES BARAÑA

PELAYO 12

*Stable & convenient
No high price!*

Seidel & Mannmann

Agents
Velten Puig y Ca
Barcelona

GRAN CLIXERÍA

Estereotipia, Galvanoplastia, Fotograbat y Grabat directe (Autotipia)

ANTÓN VIDAL MARTÍ

Carrer de Aribau, 17.-BARCELONA

EL «LLEXIU FÉNIX»

(PRIVILEGIAT)

es el millor del món

TOT HO NETEJA I ES VEN PER TOT ARREU

Fabricants y venedors al engrós

JOVÉ Y BLANCH

Magatzemistas de Drogas—BARCELONA

MIQUEL HORTA

FABRICA DE LLIBRES RATLLATS Y TREBALLS DE IMPREMTA

Se fan tota mena de treballs comercials a bons preus

Baixada de Cervantes, 3.—Prop del Bolsi

Magnífics bustos del Doctor Robert, de 80 cms. d'alsada, a 25 pessetas. Reproduccions del mateix bust, 44 cms. d'alsada, 7'50 pessetas

“LUSTRAL”

FÀBRICA D'AIGÜES CARBÒNiques ESTERILISADAS

ab privilegis exclusius

preparadas ab gas carbònic químicament pur y perfectament rentat

Gaseosas superiors.—Casa fundada en 1836

F. Clará y C.^a en C.^{ta}

Successors de R. VILARDELL.—Passeig de Sant Joan, 171

Teléfono, 722.—BARCELONA

Néctars, Frutas variadas.—Soda watter

N.º 1

G
A
L
E
R
Í
A
D
E

ANIS DEL DOYS

LA PERDIDA RAMBLA DEL CENTRO BARNA

C
A
R
T
E
L
L
S
N
O
T
A
B
L
E
S